

ІНТЕРКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ В ОСВІТІ ЯК ПРОСТІР ДОБРОЧЕСНОСТІ: ПОТЕНЦІАЛ ДИЗАЙНУ ОСВІТНЬОГО СЕРЕДОВИЩА У СПРИЯННІ ЕТИЧНІЙ ВЗАЄМОДІЇ

ТРИНЯК, МАЙЯ¹

Анотація

У ХХІ столітті глобалізаційні трансформації, зростання культурного різноманіття, посилення мобільності в освітніх системах висунули нові вимоги до характеру комунікації між учасниками освітнього процесу. Метою дослідження є філософське осмислення ролі дизайну освітнього середовища як чинника, що сприяє доброчесній міжкультурній взаємодії в сучасному освітньому просторі, а також виявлення етичних, комунікативних і культурно-антропологічних аспектів, що визначають характер цієї взаємодії. Зростаюча складність соціокультурних викликів сучасності змушує переосмислити самі підвалини освітньої взаємодії як простору зустрічі різних культур, цінностей і традицій. У цих умовах освіта дедалі частіше розглядається не лише як процес передавання знань, а як ціннісний простір формування діалогу між різними культурами, ідентичностями. Водночас стрімка динаміка міжкультурних контактів супроводжується загрозами непорозуміння, викривлень смислів, втрати етичних орієнтирів. Ці виклики унаочнюють необхідність переосмислення підходів до інтеркультурної комунікації в освіті крізь призму етичних засад. Варто зауважити, що ціннісні й моральні виміри освіти не існують у порожнечі, вони формуються, репрезентуються та підкріплюються через середовище. Просторово-візуальна організація освітнього простору, дизайн аудиторій, інтерфейси цифрових платформ, візуальні символи і форми взаємодії – усе це є чинниками, які впливають на етику міжкультурного порозуміння. Освітній простір більше не лише будівля або класна кімната. Він функціонує як своєрідна мережа зв'язків, у якій точка зору, культурна ідентичність і мовна належність учасників взаємодіють у динаміці. Простір школи чи університету не є «порожнім», у ньому завжди присутні сліди ієрархій, символічних розмежувань і прихованих бар'єрів. Для освітнього дизайну це має надзвичайне значення, кожне його рішення, від планування аудиторій до інтерфейсу цифрової платформи, репрезентує певну модель світу, яка або підтримує інклюзію та діалог, або, навпаки, закріплює сегрегацію й культурні ієрархії. Становлення освітнього середовища як простору доброчесної інтеркультурної взаємодії є не лише виявом гуманістичних орієнтирів сучасної педагогіки, але й відповіддю на глибокі цивілізаційні трансформації, що відбуваються в контексті глобалізації, мобільності та культурного розмаїття.

Ключові слова: інтеркультурна комунікація, доброчесність, дизайн, освітнє середовище.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Попри декларовану відкритість сучасної освіти до культурного різноманіття, міжкультурна взаємодія в освітньому середовищі часто залишається поверховою, фрагментарною або уніфікованою під домінуючі культурні матриці. У багатьох випадках освітній простір не лише не сприяє глибокому взаєморозумінню, а й може репродукувати упередження, закритість до Іншого та структурну нерівність. Формальна доброчесність, зведена до запобігання плагіату або до декларативних кодексів поведінки, не охоплює глибшого виміру етичної взаємодії в умовах культурного плюралізму. При цьому естетичний, просторовий і комунікаційний виміри освіти, зокрема дизайн навчального

середовища, залишаються недостатньо осмисленими з огляду на їхню роль у формуванні доброчесної міжкультурної комунікації. Дизайн, що символізує цінності, структурує досвід взаємодії, часто виключається з етичної аналітики, хоча саме через нього здійснюється "мовчазна" трансляція норм, ієрархій та очікувань. Таким чином, проблематика дослідження полягає в тому, що в умовах глобалізації та зростаючої міжкультурної присутності в освіті залишається недостатньо розробленим етико-філософський і комунікативний потенціал дизайну освітнього середовища як чинника сприяння доброчесній взаємодії між представниками різних культур.

Метою дослідження є філософське осмислення ролі дизайну освітнього середовища як чинника, що сприяє доброчесній міжкультурній взаємодії в сучасному освітньому просторі, а також виявлення етичних, комунікативних і культурно-антропологічних аспектів, що визначають характер цієї взаємодії.

¹ Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди (Харків, Україна)
E-mail: Maya1973Trynyak@gmail.com
ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0003-4981-8535>

Огляд наявного стану дослідження у літературі. У фокусі сучасних гуманітарних досліджень дедалі більше опиняється проблема доброчесної комунікації в освітньому просторі як фундаменту гармонійного співіснування в умовах культурного плюралізму. Філософські засади такої взаємодії ґрунтуються на ідеях діалогу культур (В. Біблер), філософії діалогу (М. Бубер, Ф. Розенцвейг), феноменології інтерсуб'єктивності (Е. Гуссерль, А. Шюц), а також екзистенційної традиції (К. Ясперс), що актуалізують проблему відповідального співбуття з Іншим. У сфері комунікативної філософії ключовими є концепції Ю. Габермаса, К.-О. Апеля та А. Хоннета, які акцентують на нормативних умовах етичної взаємодії.

Питання міжкультурної взаємодії та етики освітнього простору посідають важливе місце в сучасному українському гуманітарному знанні. Комунікація в її культурному, філософському та глобалізаційному вимірах досліджується у працях Є. Бистрицького, Р. Зимовця, А. Єрмоленко, С. Пролеєва, які акцентують на значенні культури діалогу та смислотворення в умовах плюрального світу. У свою чергу, тематика ціннісних аспектів формування академічного середовища, зокрема у зв'язку з ідеєю свободи, відповідальності й культури взаємодії знайшла відображення в роботах В. Андрущенка, М. Бойченка, М. Култаєвої, Н. Родіонової, Л. Панченко, Д. Свириденка. Ці дослідження перегукуються з філософсько-антропологічними підходами до доброчесності, представленими у працях Н. Хамітова, В. Жулай, В. Зінченка, а також із ширшими етичними студіями, в яких доброчесність розглядається як умова стійкої ідентичності та моральної самореалізації (зокрема в роботах Я. Любивою, О. Пономаренко, М. Степико, Н. Черенко). Дизайн середовища в контексті освіти досліджується переважно в інтердисциплінарних студіях – освітній архітектурі (А. Taylor), просторовій педагогіці (D. Gruenewald). Водночас питання етичної складової дизайну освітнього простору залишається малодослідженим, особливо в контексті інтеркультурної комунікації. Таким чином, актуальним є подальший розвиток філософського осмислення дизайну як морального середовища, в якому формуються доброчесні міжкультурні практики взаємодії.

Виклад основного матеріалу дослідження. Зростаюча складність соціокультурних викликів сучасності змушує переосмислити самі під-

валини освітньої взаємодії як простору зустрічі різних культур, цінностей і традицій. В епоху глобалізованих міграцій, цифрових трансляцій знання та гібридних ідентичностей саме освіта дедалі більше постає як простір співіснування, де формуються засади етичного співбуття. Така взаємодія вимагає особливої чутливості до культурної різноманітності, а також готовності до діалогу, взаємоповаги і доброчесного ставлення до Іншого. Ще у 1967 році Мішель Фуко, окреслюючи зміну способу сприйняття світу, зауважував: “Ми живемо в епосі одночасності: ми живемо в епосі сусідства, епосі близького й далекого, поряд розташованого, розпорошеного. Ми перебуваємо в моменті, коли наше переживання світу полягає менше у відчутті довгого життя, що розгортається у часі, ніж у сприйнятті мережі, яка з'єднує точки й перетинається із власним плетивом” (Фуко, 1967). Це “плетиво” не лише метафора глобального світу, а й характеристика сучасної освітньої дійсності, в якій кожен акт комунікації має потенціал як взаємного збагачення, так і непорозуміння чи виключення.

Вже з кінця XX століття в науковій думці актуалізується усвідомлення того, що культурна різноманітність не є загрозою цілісності освітнього простору, а навпаки виступає ресурсом його морального збагачення. За такого підходу, практики освітнього діалогу постають не як інструментальний обмін, а як форма морального співбуття, у якій реалізується потенціал таких чеснот, як повага, терпіння, розважливість і відкритість до навчання. У цьому контексті надзвичайно важливо осмислити потенціал освітнього простору як середовища формування доброчесної інтеркультурної взаємодії, що має ґрунтуватися на принципах поваги, справедливості та академічної доброчесності. Ці принципи дедалі чіткіше артикулюються в національних і міжнародних нормативних документах, що регламентують діяльність закладів освіти. Зокрема, Загальна декларація прав людини (ООН, 1948) та Конвенція про боротьбу з дискримінацією в галузі освіти (ООН, 1960) утверджують право кожного на освіту без дискримінації за ознаками раси, етнічного походження, мови чи релігії. У європейському контексті ключовим орієнтиром є Європейська хартія з освіти для демократичного громадянства та освіти з прав людини (Рада Європи, 2010), яка наголошує на формуванні компетентностей, необхідних для життя в плюралістичному суспільстві, зокрема навичок діалогу, рефлексії та етичної

відповідальності. В Україні нормативне забезпечення доброчесної міжкультурної взаємодії окреслюється такими документами, як Закон України «Про освіту» (2017), де у ст. 6 проголошено принцип недискримінації, академічної доброчесності та поваги до різноманіття. Аналогічно, Концепція розвитку громадянської освіти в Україні (2018) підкреслює важливість виховання толерантності, поваги до інших культур і готовності до діалогу у багатокультурному середовищі. Узагальнюючи, можна стверджувати, що сучасні нормативні документи закладають комплексне розуміння доброчесної міжкультурної взаємодії як інтегрованої частини освітнього процесу. Вони визначають її не лише як дотримання юридичних норм, але й як етичну відповідальність академічної спільноти щодо підтримки інклюзивного, безпечного й діалогічного середовища.

У сучасному освітньому дискурсі все більше уваги приділяється просторовій організації навчального середовища як одному з ключових чинників формування етичної культури взаємодії. Архітектура школи, дизайн класів, організація навчальних маршрутів і символічна структура простору можуть бути або платформою для етичного діалогу, або бар'єром, що фіксує розриви між «своїм» і «чужим». Формування інтеркультурної комунікації в освіті потребує розгляду не лише на рівні цінностей, а й на рівні форм організації середовища тих форм, які уможливають або унеможливають доброчесне співіснування. Простір у навчальному закладі більше не сприймається як нейтральна фізична площина – він виступає своєрідним «мовчазним вихователем», який структурує поведінку, комунікацію та навіть світогляд учасників освітнього процесу. У цьому контексті особливо показовими є приклади інноваційного дизайну навчального середовища, подані в праці Енн Тейлор “Linking Architecture and Education: Sustainable Design for Learning Environments” (2012). Так, Harbor City International School (Міннесота, США) є прикладом школи, яка повністю відмовилася від традиційного поділу на класи та коридори. Її простір організовано у вигляді відкритих зон різного функціонального призначення: тихі місця для індивідуальної роботи, кластери диванів для групових обговорень, презентаційні майданчики для публічного представлення ідей. Така структура відповідає не лише логіці персоналізованого навчання, але й логіці етичної взаємодії, заснованої на довірі, відповідальності та визнанні іншості. Як зазна-

чає Тейлор, «дизайн школи втілює смерть класної системи й народження навчального середовища, орієнтованого на потреби кожного учня» (Taylor, 2012). Значущим є й зв'язок школи з локальною громадою: навчальні програми реалізуються у співпраці з бібліотекою, телестудією, океанаріумом, спортивними центрами.

Однією з найяскравіших педагогічних моделей, у якій дизайн освітнього простору має глибоке етичне та комунікативне значення, є Реджіо-педагогіка, заснована італійським педагогом і психологом Лорісом Малагуцці. В основі філософії реджіо-педагогіки лежить переконання, що освіта є насамперед процесом співпраці, самовираження і пошуку сенсів. У цьому контексті просторові рішення школи спрямовані не лише на забезпечення функціональності, а й на створення атмосфери довіри, відкритості та спільної відповідальності. Як підкреслюють автори праці “The Hundred Languages of Children”, «наша мета – побудувати дружню школу, де діти, педагоги та родини почуваються як удома. Така школа потребує ретельного осмислення процедур, мотивацій та інтересів. Вона має втілювати способи спільного існування, посилення взаємозв'язків між трьома головними учасниками та активізацію участі й дослідження» (Edwards, Gandini, & Forman, 2022, с. 43). Особливу увагу у цій педагогіці приділено дизайну приміщень, у яких перебувають діти. Класи повинні створювати відчуття захищеності, підтримувати потребу в усамітненні й водночас простір для соціальної гри та пізнавальної діяльності. Усі елементи середовища – від різнопланових зон, куточків і будиночків до відкритих шафок, ящиків і численних дзеркал продумані як засоби самовираження, дослідження й діалогу. Особливе місце займає творча зона – ательє, яка є не лише майстернею, а своєрідною лабораторією естетичного досвіду. За її роботу відповідає спеціальний фахівець – художник-ательєріст, який не навчає у традиційному сенсі, а сприяє виявленню внутрішнього світу дитини через образ, матеріал і жест. Усе це створює середовище, яке водночас є інклюзивним, відкритим, естетично продуманим. Дизайн у цій системі стає не декоративною деталлю, а філософією простору, що сприяє формуванню довірливої, доброчесної й діалогічної взаємодії з Іншим у найширшому сенсі слова.

У процесі проектування освітнього середовища дедалі нагальнішою стає потреба у врахуванні соціокультурного й географічного кон-

тексту, в якому це середовище функціонуватиме. Освітній простір – це не лише архітектурна конструкція чи інтерфейс платформи, але насамперед середовище взаємодії, яке формує і підтримує певні педагогічні, моральні та культурні практики. Саме тому дизайн такого середовища не може бути універсальним або нейтральним, він має бути чутливим до контексту, до «конкретної ситуаційності» людей, які в ньому перебувають. Д. Грюневальд (David A. Gruenewald) у праці “The Best of Both Worlds: A Critical Pedagogy of Place” наголошує на тому, що дизайн освітнього простору повинен враховувати множинність досвідів і позицій, з яких його мешканці: учні, педагоги, громади, сприймають світ. Адже, як зазначає дослідник: “Складність у розробці подібної освітньої рамки полягає в тому, що різноманітний соціальний досвід породжує різноманітні й подекуди суперечливі погляди на культурну та екологічну політику. Географічне розташування, раса, гендер, клас – комбінації цих та інших культурних факторів зумовлюють те, що соціальні й екологічні проблеми часто сприймаються та ієрархізуються по-різному різними групами» (Gruenewald, 2003, ст. 3–12). Таким чином, освітній дизайн має не лише зважати на ці відмінності, а й підтримувати рефлексію над ними, стимулюючи глибше усвідомлення власної локальності у взаємозв’язку з глобальними викликами. Цю ідею переконливо ілюструє дизайн школи Квернхусет у місті Фредрікстад (Норвегія), спроектованої архітектурною студією Pir II Arkitektkontor AS. Тут створено простір, у якому педагогіка стає діалогом із ландшафтом, а сама земля – учителем. Природне середовище і навчальний процес перебувають у гармонії: органічні форми меблів у навчальних крилах, які слугують своєрідними «домашніми базами», наслідують структуру листя на лісовій підлозі – впорядковану і водночас випадкову. Внутрішній та зовнішній простори не намагаються підкорити місцевість, а навпаки – розкривають її характер, зберігаючи первинну текстуру скель і лісу. Архітектурні рішення тут не абстрактні – вони глибоко вкорінені у контекст: шлях до школи проходить через міст над ставком, три навчальні «будинки» буквально врізані у камінь, а брили граніту, вилучені під час будівництва, повернуті у простір як матеріал для головного залу. Учні були залучені до зняття кори з дерев, які стали колонами для підтримки зеленого даху. Ця участь у формуванні простору – не лише естетичний жест, але й ціннісний досвід доброчесної

взаємодії з довкіллям, де людина не споживає, а співворює. (Taylor, 2012). Такий підхід формує не споживача, а учасника екосистеми – з чутливістю до світу, до іншого, до обмежень і краси простору. Етика тут не нав’язується, вона втілюється у самому середовищі, яке стає середовищем етичної дії. Наведені приклади демонструють, що дизайн освітнього простору може і має бути носієм цінностей доброчесності: поваги до особистості, відкритості до різноманіття, співпраці замість контролю. Простір у таких школах стає моральним медіатором – він не лише підтримує навчання, а й перевтілює його у процес міжкультурної етичної взаємодії.

Висновки з дослідження і перспективи подальших розвідок у цьому напрямі. Становлення освітнього середовища як простору доброчесної інтеркультурної взаємодії є не лише виявом гуманістичних орієнтирів сучасної педагогіки, але й відповіддю на глибокі цивілізаційні трансформації, що відбуваються в контексті глобалізації, мобільності та культурного розмаїття. Принципи поваги до різноманіття, академічної доброчесності та діалогу вже закріплені в низці національних і міжнародних нормативних документів, які дедалі частіше визначають освітній простір як етичну платформу співжиття різних культур. Втім, реалізація цих принципів стикається з низкою викликів. Етична взаємодія в освітньому середовищі не може бути зведена до нормативного припису, вона потребує постійної підтримки у просторі, що заохочує відкритість, довіру й рефлексію. Сучасні експерименти із новими моделями шкільного простору демонструють приклади дизайну освітнього середовища, який втілює ідеї прозорості, співучасті, повагу до множинності голосів, враховує багатоманіття точок зору, з яких його мешканці: учні, вчителі, батьки сприймають і осмислюють світ. Проте просторові зміни не працюють без активної участі самої спільноти. Освітній простір лише тоді стає етичним середовищем, коли учні, педагоги, батьки, громада включені в процес співтворення, коли вони несуть відповідальність за підтримку доброчесної атмосфери. Відтак, виникає потреба у формуванні нової культури залучення та співдії, яка не зводиться до декларацій, а потребує сталого інституційного супроводу. Ще однією суттєвою проблемою залишається фінансово-матеріальне забезпечення змін у дизайні освітнього простору. Побудова справді етичного середовища, не лише символічного, а й фізичного

вимагає значних ресурсів: як інфраструктурних, так і кадрових. Брак цих ресурсів часто зводить добрі наміри до рівня декларацій. Попри ці труднощі, приклади освітніх ініціатив, де простір виступає моральним медіатором, не лише під-

тримує навчання, а й трансформує його у процес міжкультурної етичної взаємодії, засвідчують, що там де природне середовище і навчальний процес перебувають у гармонії, доброчесність перестає бути лише правилом, а стає способом співбуття.

Список використаних джерел

Foucault M. Of Other Spaces: Utopias and Heterotopias. *Architecture /Mouvement/ Continuité*, October 1984. ("Des Espace Autres," March 1967). Translated from the French by Jay Miskowiec. URL: <https://web.mit.edu/allanmc/www/foucault1.pdf>

Загальна декларація прав людини. ООН, 1948. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#Text.

Конвенція про боротьбу з дискримінацією в галузі освіти. ООН, 1960. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_174#Text.

Хартія Ради Європи з освіти для демократичного громадянства і освіти з прав людини. Рада Європи, 2010. URL: <https://www.coe.int/uk/web/compass/council-of-europe-charter-on-education-for-democratic-citizenship-and-human-rights-education>.

Закон України «Про освіту». Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2017, № 38–39. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19#Text>.

Концепція розвитку громадянської освіти в Україні. Схвалено розпорядженням Кабінету Міністрів України від 3 жовтня 2018 р. № 710-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/710-2018-p#Text>.

Edwards C., Gandini L., Forman G. *The Hundred Languages of Children: The Reggio Emilia Experience in Transformation*. Third edition. Santa Barbara: Praeger, 2012. In collaboration with Reggio Children and Innovations in Early Education: The International Reggio Exchange. 412 p.

Taylor A. *Linking Architecture and Education: Sustainable Design for Learning Environments*. With Katherine Enggass. Foreword by Andrew Pressman. Santa Barbara: University of New Mexico Press, 2009. 262 p.

Gruenewald David A. *The Best of Both Worlds: A Critical Pedagogy of Place* // *Educational Researcher*. Vol. 32, No. 4. May, 2003. P. 3–12. Published by American Educational Research Association. URL: <http://www.jstor.org/stable/3700002>

References

Foucault, M. Of Other Spaces: Utopias and Heterotopias. *Architecture /Mouvement/ Continuité*, October 1984. ("Des Espace Autres," March 1967). Translated from the French by Jay Miskowiec. Available at: <https://web.mit.edu/allanmc/www/foucault1.pdf>

Universal Declaration of Human Rights. United Nations, 1948. Available at: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#Text

Convention against Discrimination in Education. United Nations, 1960. Available at: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_174#Text

Council of Europe Charter on Education for Democratic Citizenship and Human Rights Education. Council of Europe, 2010. Available at: <https://www.coe.int/uk/web/compass/council-of-europe-charter-on-education-for-democratic-citizenship-and-human-rights-education>

Law of Ukraine "On Education". Official Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine (VVR), 2017, No. 38–39. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19#Text>

Concept of Civic Education Development in Ukraine. Approved by the Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine dated October 3, 2018, No. 710-p. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/710-2018-p#Text>

Edwards, C., Gandini, L., Forman, G. *The Hundred Languages of Children: The Reggio Emilia Experience in Transformation*. Third Edition. Santa Barbara: Praeger, 2012. In collaboration with Reggio Children and Innovations in Early Education: The International Reggio Exchange. 412 p.

Taylor, A. *Linking Architecture and Education: Sustainable Design for Learning Environments*. With Katherine Enggass. Foreword by Andrew Pressman. Santa Barbara: University of New Mexico Press, 2009. 262 p.

Gruenewald David A. *The Best of Both Worlds: A Critical Pedagogy of Place* // *Educational Researcher*. Vol. 32, No. 4. May, 2003. P. 3–12. Published by American Educational Research Association. URL: <http://www.jstor.org/stable/3700002>

Maya, Trynyak – Doctor of Philosophy (D.Sc.), Professor of the Department of Philosophy,
G. S. Scovoroda Kharkiv National Pedagogical University, 29 Alchevskyh str., 61002 Kharkiv,
Ukraine (Kharkiv, Ukraine)
E-mail: Maya1973Trynyak@gmail.com
ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0003-4981-8535>

**INTERCULTURAL COMMUNICATION IN EDUCATION AS A SPACE OF INTEGRITY:
THE POTENTIAL OF EDUCATIONAL ENVIRONMENT DESIGN IN PROMOTING
ETHICAL INTERACTION**

Abstract

In the 21st century, globalization, increasing cultural diversity, and rising mobility within educational systems have introduced new demands for the nature of communication among participants in the educational process. The purpose of the study is to philosophically understand the role of educational environment design as a factor that promotes virtuous intercultural interaction in the modern educational space, as well as to identify the ethical, communicative, cultural and anthropological aspects that determine the nature of this interaction. The growing complexity of the socio-cultural challenges of our time makes it necessary to rethink the very foundations of educational interaction as a space for meeting different cultures, values and traditions. Translated with DeepL.com (free version) Under these conditions, education is increasingly viewed not only as a process of knowledge transmission but also as a value-laden space for cultivating dialogue between different cultures and identities. At the same time, the rapid dynamics of intercultural contact are accompanied by risks of misunderstanding, distortion of meaning, and the loss of ethical orientation. These challenges highlight the need to reconsider approaches to intercultural communication in education through the lens of ethical principles. It is important to note that the value-based and moral dimensions of education do not exist in a vacuum – they are shaped, represented, and reinforced through the environment. The spatial and visual organization of educational settings, classroom design, digital platform interfaces, visual symbols, and modes of interaction are all factors that influence the ethics of intercultural understanding. Educational space is no longer merely a building or a classroom. It functions as a dynamic network of relationships in which perspectives, cultural identities, and linguistic affiliations interact. The space of a school or university is never "neutral"; it always contains traces of hierarchies, symbolic boundaries, and hidden barriers. For educational design, this is of critical importance: every design decision – from classroom layouts to the interface of a digital platform – represents a certain worldview, one that either supports inclusion and dialogue or, conversely, reinforces segregation and cultural hierarchies. The formation of the educational environment as a space of virtuous intercultural interaction is not only a manifestation of the humanistic guidelines of modern pedagogy, but also a response to the profound civilisational transformations taking place in the context of globalisation, mobility and cultural diversity.

Key words: intercultural communication, integrity, design, educational environment.

© The Authors(s) 2025
This is an open access article under
The Creative Commons CC BY license

Received date 09.03.2025
Accepted date 19.04.2025
Published date 09.05.2025

How to cite: Триняк, Майя. Інтеркультурна комунікація в освіті як простір доброчесності: потенціал дизайну освітнього середовища у сприянні етичній взаємодії. HUMANITIES STUDIES: Collection of Scientific Papers / Ed. V. Voronkova. Zaporizhzhia: Publishing house «Helvetica», 2025. 23(100). P. 206–211.
doi: <https://doi.org/10.32782/hst-2025-23-100-22>